

Sygn. akt VI Ka 434/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Monika Mazur

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze delegowanego do Prokuratury Rejonowej w Kamiennej Górze Mariusza Rybaka

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2022 r.

sprawy G. G. ur. (...) w K.

s. S., H. z domu Z.

oskarżonego z art. 178b k.k., art. 244 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 11 maja 2022 r. sygn. akt II K 615/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego G. G.;

II. zwalnia oskarżonego G. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 434/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt II K 615/21</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca oskarżonego</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

	<p>1. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, wyrażającej się dokonaniem dowolnej oceny dowodów, nieopartej o całokształt ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, sprzecznej z logiką, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a to poprzez oparcie wyroku jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego, w tym wybiórcze fragmenty zeznań przesłuchanych w sprawie świadków i zaniechanie rozważenia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, wynikających z przeprowadzonych na rozprawie dowodów, w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	--	---	--

	<p>szczegółności wyjaśnień oskarżonego, jak również innych dowodów osobowych, opinii kryminalistycznych z zakresu badań biologicznych oraz z zakresu informatyki.</p>		
<p>2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. polegające na niewskazaniu przekonujących przesłanek swego rozstrzygnięcia, opartego na dowolnym, niepełnym i wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym, bez odniesienia się do wszystkich istotnych faktów i dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a skoncentrowaniu się przede wszystkim na wskazaniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

argumentacji
mającej
doprowadzić do
przekonania o
sprawstwie i
winie
oskarżonego, a
także polegające
na
nieuwzględnieniu
wszystkich
okoliczności
przemawiających
na korzyść
oskarżonego, w
szczególności
poprzez:

a) uznanie za
wiarygodne
zeznań
świadków -
funkcjonariuszy
Policji A. S.
(1) oraz B.
B. i oparcie
na nich ustaleń
faktycznych w
sprawie, co
skutkowało
odrzucając
przeciwstawnych
tym zeznaniom
zeznań innych
świadków oraz
wyjaśnień
oskarżonego
uznanych za
niewiarygodne i
niespójne;

b) uznanie, iż
rozbieżności
występujące
pomiędzy
opisywanym
przez w/w
funkcjonariuszy
Policji
przebiegiem

<p>interwencji przeprowadzonej w dniu 14.10.2017r. z udziałem pojazdu marki B. o nr rej. (...), w tym usytuowanie świadków A. S. (1) oraz B. B., a także różnice w cechach charakterystycznych pojazdu, m.in. takich jak jego kolor oraz w wyglądzie kierującego, nie mogły mieć wpływu na podważenie wiarygodności ich zeznań.</p>		
<p>3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych o:</p> <p>a) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. S., co skutkowało</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

brakiem istotnych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie mających na celu ustalenie danych osoby, do której należał aparat telefoniczny marki S. o nr (...), a tym samym zaniechanie ustaleń, co do ewentualnego kierującego - posiadacza w/w aparatu telefonicznego, który w dacie zdarzenia mógł poruszać się pojazdem marki B. o nr rej. (...);

b) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków A. B. i N. O. - pracowników (...) S.A. w W., tj. osób które udzielały odpowiedzi w imieniu ubezpieczyciela na zobowiązania Sądu, celem ustalenia w jaki sposób wprowadzono do systemu informatycznego ubezpieczyciela informację o sprzedaży

pojazdu marki
B. nr rej. (...),
z wyjaśnieniem
dokładnych
okoliczności
dokonania
przedmiotowej
czynności, w tym
celem ustalenia
czy pomimo
antydatowania
informacji o
sprzedaży
pojazdu przez K.
J. (1) możliwe
jest ustalenie
faktycznego
wprowadzenia
w/w informacji
oraz ustalenie,
czy data
załączenia
dokumentu w
systemie
informatycznym
(...) S.A. w
W. jest tożsama
z datą jej
wprowadzenia w
danym oddziale
ubezpieczyciela,
a także czy
świadek M. G.
posiadał
możliwość
antydatowania
w systemie
informatycznym
ubezpieczyciela
wprowadzenia
danych
dotyczących
sprzedaży
pojazdu przez K.
J. (1) w związku
z poziomem
kompetencji
tego pracownika
oraz celem
ustalenia czy po

wprowadzeniu danych przez pracownika oddziału ubezpieczyciela - M. G., ujawniona informacja o sprzedaży danego pojazdu musiała zostać zatwierdzona przez inną osobę zatrudnioną w (...) S.A. w W., która to dopiero czynność spowodowała jej wprowadzenie do systemu informatycznego, czy też informacja ta widoczna była bezpośrednio po jej wprowadzeniu z poziomu oddziału oraz w jaki sposób wprowadzono do systemu informatycznego ubezpieczyciela informację o sprzedaży pojazdu marki B. nr rej. (...), a tym samym zaniechanie ustaleń, co do poinformowania ubezpieczyciela o dokonaniu przeniesienia prawa własności auta na rzecz osoby trzeciej w sposób zgodny z przyjętą procedurą, a

także
zaniechanie
ustaleń co do
daty
dostarczenia
umowy
sprzedaży w/w
pojazdu przez
K. J. (1)
do Oddziału
(...) S.A. w
W. oraz daty
poinformowania
o tejże czynności
ubezpieczyciela;

c) zwrócenie się
do Generalnej
Dyrekcji Dróg
Krajowych i
Autostrad w
W. o udzielenie
informacji o
zmianach lub
naprawach bądź
modernizacji,
jakie były
wykonywane w
oświetleniu
ulicznym drogi
krajowej nr (...) przy ul. (...) w
L., tj. od wjazdu
do dyskontu
Biedronka do
przejazdu
kolejowego od
dnia
14.10.2017r. do
dnia
03.11.2021r., a
tym samym
zaniechanie
ustaleń w
zakresie zmian
w oświetleniu
ulicznym, co
miało istotny
wpływ na
prawidłowość

<p>przeprowadzonego eksperymentu procesowego w kontekście zeznań świadków, którzy w kierującym pojazdem marki B. o nr rej. (...) rozpoznali oskarżonego, a także na ocenę wiarygodności tych zeznań.</p>		
<p>4. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 368 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego złożonego na rozprawie w dniu 23.03.2022r. w przedmiocie dopuszczenia dowodu o zwrócenie się przez Sąd do J. S. o wskazanie i przesłanie dokumentacji dotyczącej zakupu telefonu marki S. o nr (...) celem wykazania pochodzenia w/w telefonu, w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>tym nabycia prawa jego własności, co skutkowało brakiem istotnych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie mających na celu ustalenie danych osoby, do której należał przedmiotowy aparat telefoniczny, a tym samym zaniechanie ustaleń, co do ewentualnego kierującego - posiadacza w/w aparatu telefonicznego, który w dacie zdarzenia mógł poruszać się pojazdem marki B. o nr rej. (...).</p>		
<p>5. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 167 k.p.k. w zw. z art 366 § 1 k.p.k., a także art. 193 k.p.k., mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegające na zaniechaniu wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy poprzez:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

a) zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego informatyka celem dokonania analizy zawartości aparatu telefonicznego marki S. o nr (...), co skutkowało brakiem istotnych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie mających na celu ustalenie danych osoby, do której należał przedmiotowy aparat telefoniczny, a tym samym zaniechanie ustaleń, co do ewentualnego kierującego - posiadacza w/w aparatu telefonicznego, który w dacie zdarzenia mógł poruszać się pojazdem marki B. o nr rej. (...);

b) zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań świadka A. R., K. J. (2) oraz K. J. (3), co skutkowało brakiem

istotnych
ustaleń
faktycznych w
przedmiotowej
sprawie
mających na
celu ustalenie
prawa własność
pojazdu marki B.
o nr rej. (...) w
dacie zdarzenia,
w tym czy do
sprzedaży w/w
pojazdu A. S. (2)
przez K. J. (1),
a następnie A.
R. przez A. S.
(2) doszło przed
datą popełnienia
przestępstwa i w
czym
posiadaniu
pozostawał
rzeczywiście w/
w pojazd w
chwili jego
popełnienia, a
także czy K. J.
(1) oraz A. S.
(2) antydatowali
umowę
sprzedaży
pojazdu;

c) zwrócić się
do Generalnej
Dyrekcji Dróg
Krajowych i
Autostrad w
W. o udzielenie
informacji o
stanie
oświetlenia
ulicznego drogi
krajowej nr (...) przy ul. (...) w
L., tj. od wjazdu
do dyskontu
Biedronka do
przejazdu

kolejowego w
dniu

14.10.2017r., w
tym zwłaszcza
celem ustalenia
czy oświetlenie
uliczne w tym
miejscu we
wskazanej dacie
było sprawne i
czy w ogóle było
zamontowane,
co skutkowało
brakiem
istotnych
ustaleń
faktycznych w
przedmiotowej
sprawie
mających na celu
ustalenie czy
funkcjonariusze
Policji w
warunkach
panujących na
miejscu
zdarzenia mogli
rozpoznać
wizerunek osoby
kierującej w/w
pojazd w dniu
14.10.2017 r.;

d) zaniechanie
przeprowadzenia
z urzędu
okazania
bezpośredniego/
okazania
wizerunku A. S.
(2) oraz A. R.
funkcjonariuszom
Policji - A. S. (1)
i B. B., którzy
w kierującym
pojazdem marki
B. o nr rej.
(...) rozpoznali
oskarżonego, co
skutkowało

<p>brakiem istotnych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie mających na celu ustalenie osoby kierującej w/ w pojeździe w dniu 14.10.2017r.</p>		
<p>6. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., polegającą na uznaniu za ujawnione zeznania świadka K. J. (1) z postępowania przygotowawczego i sądowego, z uwagi na przebywanie świadka na długotrwałym zwolnieniu lekarskim i brakiem możliwości bezpośredniego przesłuchania z powodów nie dających się usunąć, w sytuacji gdy możliwe było bezpośrednio przesłuchanie w/w świadka na kolejnym</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>terminie rozprawy z powodu ustania przeszkód stanowiących podstawę decyzji procesowej Sądu.</p>		
<p>7. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 442 § 3 k.p.k., polegającą na niewywiązaniu się z zapatrywań i wskazań Sądu Odwoławczego, co skutkowało bezpodstawnym uznaniem sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż oskarżony G. G. dopuścił się czynów opisanych w części wstępnej zaskarżonego orzeczenia, w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p> sytuacji gdy bezstronna i wnikliwa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania karnego, w tym w szczególności zabezpieczonego w pojeździe marki B. nr rej. (...) materiału biologicznego, opinii biegłego z zakresu informatyki, zeznań świadków J. P. (1), S. P. (1), T. P., M. G., K. J. (1), A. S. (3), D. W., R. S. oraz wyjaśnień oskarżonego, nie pozwalała na poczynienie wskazanych ustaleń. </p>	
<p> Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny </p>	
<p> Ad. 1 – Ad. 8 Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego adw. K. F. są bezzasadne. Podzielić należało </p>	

stanowisko Sądu Rejonowego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalony na jego podstawie, przy zachowaniu reguł art. 7 k.p.k., stan faktyczny pozwalały na uznanie sprawstwa i winy G. G. w zakresie czynów przypisanych mu w pkt 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku. Ustalenia faktyczne w zakresie przyjętego zachowania oskarżonego nie wykroczały poza ramy swobodnej oceny dowodów, bowiem poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz

sędziowskim
przekonaniem.

W pierwszej
kolejności
podkreślenia
wymaga, że Sąd
I instancji w
sposób
szczegółowy,
wszechstronny,
we wzajemnym
powiązaniu i z
uwzględnieniem
pozostałych
dowodów
zgromadzonych
w sprawie ocenił
zeznania
świadków A. S.
(1) i B. B.
w pełni zasadnie
uznając je za
wiarygodne.

Wbrew
stanowisku
skarżącej
świadkowie ci
byli w swoich
kolejnych
zeznaniach z
postępowania
przygotowawczego
jak i sądowego w
pełni
konsekwentni, a
ich relacje
korespondowały
ze sobą i
wzajemnie się
uzupełniały
tworząc logiczną
całość i nie
pozostawiając
wątpliwości co
do osoby
kierującej
pojazdem marki
B. nr rej.
(...) w dniu

14 października 2017 r. Nie można przy tym zapominać, że są to funkcjonariusze Policji, a więc osoby zaufania publicznego, których zeznania wiązały się w dodatku ściśle z pełnionymi przez nich obowiązkami służbowymi. Ani A. S. (1), ani B. B. nie mieli przy tym najmniejszego powodu, aby fałszywie pomawiać oskarżonego narażając się zarazem na odpowiedzialność za składanie fałszywych zeznań i utratę pracy. Nie pozostawali oni z oskarżonym w konflikcie, a tym samym byli osobami w stosunku do niego w pełni obiektywnymi. To samo dotyczy zeznań funkcjonariusza Policji A. K., która powiązała numery rejestracyjne pojazdu marki B. z osobą oskarżonego, podając, że

wielokrotnie
widziała G. G. w
tym
samochodzie w
miejscowości M.
(k. 145). Należy
przy tym
wskazać, że
podczas
eksperymentu
procesowego
funkcjonariusze
ponownie
rozpoznali
oskarżonego za
kierownicą
samochodu (k.
367). To, że
zeznania
świadka A. S. (1)
i B. B. podczas
kolejnych
przesłuchań
różniły się od
siebie co do
odległości, w
jakiej dostrzegli
pojazd
oskarżonego,
koloru pojazdu,
czy opisu osoby
oskarżonego
powyższej oceny
nie zmienia, tym
bardziej, że od
zdarzenia z dnia
14 października
2017 r. do
czasu złożenia
zeznań przez
funkcjonariuszy
przy ponownym
rozpoznaniu
sprawy przez
Sąd Rejonowy
w Kamiennej
Górze upłynęły
ponad 4 lata.
Oczywiście
upływ czasu

zawsze jest okolicznością, która wpływa na zacieranie się szczegółów i mniejszą dokładność w zapamiętywaniu zdarzeń. Należy mieć jednak na uwadze to, że zeznania funkcjonariuszy były jednoznaczne i konsekwentne co do osoby kierującej pojazdem. W świetle tych zeznań nie było wątpliwości, że tą osobą był oskarżony G. G..

Sąd I instancji również prawidłowo ocenił zeznania świadka A. S. (3) i D. W. oraz uznał je za niewiarygodne i mające stanowić linię obrony oskarżonego twierdzenia, że w chwili zdarzenia A. S. (3) prowadziła pojazd marki B. nr rej. (...). Przede wszystkim wersja zdarzenia relacjonowana przez świadka A. S. (3) była całkowicie nielogiczna i

ewoluowała w toku postępowania. W pierwszych chronologicznie zeznaniach świadek podała, że nie prowadziła samochodu w dniu 14 października 2017 r., ponieważ nie ma prawa jazdy (k. 61v), by na rozprawie głównej przyznać, że prowadziła samochód w dacie zdarzenia, ale nie zatrzymała się na polecenie funkcjonariusza Policji, ponieważ nieprawidłowo odczytała jego gesty i uznała, że może jechać dalej, zaś prowadzenia samochodu nauczyła się z instrukcji w internecie (k. 195). Wskazała również, że „... Ja żeby ruszyć samochodem przekreśliłam kluczyk, wbiłam sprzęgło, dałam jedynkę...” (k. 196v). Tymczasem faktem powszechnie znanym jest,

że automatyczna skrzynia biegów, o jakiej mówiła świadek A. S. (3), a jaka miała być w pojeździe marki B. nie posiada ani sprzęgła nożnego, ani pierwszego biegu co dodatkowo osłabia jej wiarygodność odnośnie prowadzenia przedmiotowego samochodu w czasie objętym zarzutem.

Twierdzenie świadka A. S. (3), że nie umiając prowadzić samochodu i żadnego powodu do pośpiechu, miała prowadzić pojazd szybciej niż ścigające ją radiowozy (i dodatkowo zatrzymując się na zakupy w sklepie (...)) jest zatem całkowicie niewiarygodne.

Co istotniejsze, zeznania te są sprzeczne z relacją wszystkich przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy, którzy stanowczo podali, że kierowcą, który

w dniu 14 października 2017 r. nie zatrzymał się do kontroli był mężczyzna, a nie kobieta. Także konfrontacja świadków A. S. (1) i A. S. (3) nie wniosła nic nowego do sprawy, gdyż pozostali oni przy swoich zeznaniach (k. 338). Z tych samych powodów całkowicie niewiarygodne są zeznania D. W.. Zauważyć należy, że świadek nie była na miejscu zdarzenia, a o wypadku miała dowiedzieć się od A. S. (3) podczas rozmowy telefonicznej i następnie pojechać z nią w celu odholowania pojazdu znajdującego się na poboczu (k. 197 i k. 440-440v). Niezależnie zatem od informacji jakie uzyskała świadek D. W. od A. S. (3), podnieść trzeba, że jej zeznania

nie mogły być podstawą ustaleń faktycznych.

Nie ma też racji skarżąca, że skoro na zabezpieczonym do badań materiale nie ujawniono DNA oskarżonego, to należy wysnuć wniosek, że nie prowadził pojazdu w dniu objętym zarzutem.

Okoliczność, że w samochodzie marki B. ujawniono biologiczne ślady DNA pochodzące od A. S. (3) w próbkach nr 375/18 – fragment filtru papierosa marki (...) i nr 375/18/1 – fragment filtru papierosa marki (...) nie wyklucza sprawstwa oskarżonego.

Wszakże świadek A. S. (3) sama przyznała, że jeździła tym samochodem, po jego zakupie przez A. S. (2) jako pasażer (k. 61v). W tej sytuacji okoliczność nieujawnienia na

zabezpieczonym materiale śladów biologicznych DNA G. G., niezależnie od przyczyn takiego stanu rzeczy (np. braku odpowiedniego materiału porównawczego, zatarcia śladów), nie ma kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem na sprawstwo oskarżonego wskazuje szereg innych dowodów w sprawie wskazanych przez Sąd Rejonowy, które właściwie zostały ocenione przez ten Sąd zgodnie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego (głównie zeznania A. S. i B. B.).

Zaprobować należało stanowisko Sądu I instancji, że wyjaśnień oskarżonego nie uwiarygadniają zeznania świadków K. J. (1) i M. G., jakoby w czasie zdarzenia,

oskarżony miał z nimi przebywać w Ś. u J. P. (1) i S. P. (1), a następnie z K. J. (1) w sklepie (...) w M.. Przede wszystkim z relacji świadka K. J. (1) wynikało, że już po tym fakcie od oskarżonego dowiedziała się, że do kierowania samochodem B. miało dojść w czasie, kiedy byli oni w wyżej wymienionym sklepie. Należy przy tym wskazać, że świadek K. J. (1) złożyła wyczerpujące zeznania przy pierwszym rozpoznaniu sprawy (k. 35 i k. 192-193). Chociaż Sąd I instancji dążył do bezpośredniego przesłuchania tego świadka, to z informacji uzyskanej w toku postępowania wynikało, że K. J. (1) przebywa na długotrwałym zwolnieniu lekarskim i z tego względu nie stawiała się z powodu nie dających się usunąć

przeszkód (k. 444). Tym samym wskutek decyzji Sądu o uznaniu za ujawnione bez odczytywania protokołów zeznań świadka K. J. (1) nie doszło do naruszenia art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. Tymczasem oskarżony na dowód swojej prawdomówności wskazywał, że był u kierownika sklepu (...) w sprawie uzyskania nagrania z monitoringu. Okoliczność ta znajduje oparcie w relacji świadka A. C., która wprawdzie potwierdziła obecność oskarżonego w sklepie, jednak nie potrafiła wskazać kiedy miało to miejsce. Co znamienne, oskarżony w swoich wyjaśnieniach podał, że obawiał się oskarżenia, że to on prowadził pojazd B., a nie zgłosił organom ścigania potrzeby

zabezpieczenia
monitoringu, co
miałoby
rzekomo
wykazać, że w
czasie zdarzenia
był on w sklepie.
Skoro - jak
sam twierdził
- obawiał się
stronniczego
potraktowania
ze strony Policji,
to mógł złożyć
taki wniosek
w Prokuraturze
Rejonowej w
Kamiennej
Górze. Nie
można przy
tym wykluczyć,
że oskarżony
rozmawiając na
temat
monitoringu ze
świadkiem A. C.
mógł budować
swoją linię
obrony, tak by
w późniejszym
procesie karnym
podnosić tę
okoliczność.
Jeśli zaś idzie
o sam fakt
obecności
oskarżonego
wspólnie z K. J.
(1) i M. G. u J.
P. (1) i S. P. (2),
a następnie u
T. P., w sprawie
zakupu regałów
sklepowych, to
mógł on mieć
miejsce, jednak
nie w czasie
zdarzenia
objętego
zarzutem.

Zaznaczyć przy tym należy, że wymienieni wyżej świadkowie nie zapamiętali szczegółowej daty tej wizyty.

Także dowody rzeczowe w postaci fotografii z k. 137 i k. 138 nie potwierdzają obecności oskarżonego u świadka T. P. w czasie zdarzenia. Z opinii biegłego informatyka inż. J. P. (2) wynika, że właściwa ekspertyza w odniesieniu do pliku będącego przedmiotem postępowania może być przeprowadzona wyłącznie na podstawie oryginalnego pliku przekazanego w formie cyfrowej wraz z urzędzeniem rejestrującym (k. 335). Sąd I instancji prawidłowo – dostrzegając wskazaną przez biegłego teoretyczną możliwość modyfikacji dat utworzenia przedmiotowego pliku – traktuje

datę widniejącą
w odniesieniu do
pliku będącego
przedmiotem
postępowania tj.
20171014_210645.

Nic nie stało
bowiem na
przeszkodzie,
aby osoba
tworząca plik z
wyżej
wymienionego
zdjęcia (czy
jego kopii), tak
ustawiła datę
aparatu, czy
komputera, aby
wskazywała ona
nieprawdziwy
obraz tego, że
plik został
utworzony w
dniu zdarzenia.
Tym bardziej,
że zarówno brat
oskarżonego, jak
i jego konkubina
K. J. (1) byli
żywo
zainteresowani
stworzeniem
nieprawdziwego
alibi dla
oskarżonego,
aby ochronić go
przed grożącą
mu
odpowiedzialnością
karną.

Nietrafny jest
zarzut obrazy
art. 167 k.p.k. w
zw. z art. 170
§ 1 pkt 5 k.p.k.
Nieuprawnione
jest stanowisko,
że każda
inicjatywa

dowodowa
winna być
bezkrytycznie
akceptowana
przez sąd. Jest
zgoła inaczej,
bo oddalenie
wniosku
dowodowego
pozostaje
uprawnieniem
sądu, które
wprost
przewiduje art.
170 § 1
k.p.k. Jeśli sąd
prawidłowo i
przekonująco
umotywował
swoje
stanowisko co do
nieprzydatności
dowodów
wnioskowanych
przez obrońcę,
a inne uznał
za obstrukcję
postępowania,
to stanowisko
takie w żadnym
razie nie może
dawać podstawy
do wysunięcia
zarzutu braku
uwzględnienia
okoliczności
sprawy. Sąd I
instancji
oddalając w
dniu 6 maja
2022 r. wnioski
dowodowe
obrońcy swoje
stanowisko
prawidłowo, ze
wskazaniem
właściwych
podstaw
prawnych
uzasadnił.

Dowody wnioskowane do przeprowadzenia na rozprawie w zdecydowanej większości dotyczyły okoliczności nie mających żadnego znaczenia dla istoty rozstrzygnięcia i zmierzały do przedłużenia postępowania. Okoliczność, że telefon marki S. o nr (...) mógł być własnością A. S. (4), która weszła w jego posiadanie po otrzymaniu go od siostry – J. S. pozostaje bez znaczenia dla ustalenia osoby kierującej pojazdem marki B. o nr rej. (...) w dacie zdarzenia. Wszak nie można wykluczyć, że przedmiotowy telefon mógł być zostawiony w samochodzie przez A. S. (3). Podobnie należało ocenić wniosek obrońcy o przesłuchanie świadków A. B. i N. O.. Z informacji uzyskanej od ubezpieczyciela (...) z dnia

21 lutego 2019 r. wynika, że istnieje możliwość antydatowania, edytowania wpisów, co jest uzależnione od poziomu danego pracownika (k. 151). Z kolei z treści pisma z dnia 8 czerwca 2021 r. wynika, że pracownik dokonujący przeniesienia praw własności w systemie EVEREST wpisuje dwie daty: datę zamiany własności (wynikającą z dokumentu, który zostaje dołączony do systemu) oraz datę kiedy został o tym poinformowany (k. 328). W tych okolicznościach nie można zatem wykluczyć ewentualnej manipulacji przy wprowadzaniu danych do systemu ubezpieczyciela. Niezależnie od tego, okoliczności dotyczące rzekomego zbycia przedmiotowego pojazdu przez K.

J. (1) w dniu
2 października
2017 r. mają
znaczenie
drugorzędne dla
ustalenia
sprawstwa
oskarżonego.
Wobec
znajomości
oskarżonego z
A. S. (2),
okoliczność
zbycia pojazdu
przed dniem
14 października
2017 r., nie
dowodzi, że
oskarżony nie
prowadził tego
pojazdu w dacie
zdarzenia.
Odnośnie
wniosku
dowodowego o
zwrócenie się
do Generalnej
Dyrekcji Dróg
Krajowych i
Autostrad,
wskazać należy,
że ewentualne
modernizacje
oświetlenia
ulicznego na
odcinku drogi
krajowej nr (...) ul.
(...), w
L., od wjazdu
do dyskontu
Biedronka do
przejazdu
kolejowego
pozostają bez
wpływu na
przebieg
eksperymentu
procesowego
przeprowadzonego
z udziałem

funkcjonariuszy
Policji.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art 366 § 1 k.p.k., a także art. 193 k.p.k. Uprawnienie do przeprowadzenia dowodów z urzędu w zestawieniu z ciążącym na przewodniczącym obowiązkiem baczenia, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy nie oznacza obowiązku przeprowadzenia wszystkich dowodów, jakie hipotetycznie mogłyby cokolwiek wnieść do sprawy. Dowodzenie jakiegokolwiek faktu w procesie karnym musi być uzasadnione rzeczową potrzebą, a nie formalistycznym przeświadczeniem obrońcy, że konieczne jest wykorzystanie wszystkich dostępnych źródeł dowodowych. Za

zupełnie
chybiony
należało uznać
zarzut
zaniechania
dopuszczenia
przez Sąd I
instancji
dowodu z opinii
biegłego
informatyka
celem
dokonania
analizy
zawartości
aparatu
telefonicznego
marki S. o nr (...)
na okoliczność
ustalenia osoby,
do której należał
przedmiotowy
aparat
telefoniczny.
Dowód ten był
kompletnie
nieprzydatny w
tej sprawie,
bowiem nie
można na jego
podstawie czynić
kategorycznych
ustaleń co do
osoby kierującej
pojazdem marki
B. w czasie
zdarzenia.
Podobnie
należało ocenić
przydatność
dowodu z zeznań
świadka A. R.,
K. J. (2) oraz
K. J. (3),
skoro sprzedaż
pojazdu nie
wykluczała
sprawstwa
oskarżonego.
Sąd I instancji

dysponował
zresztą
zeznaniem
świadka A. S. (2)
i w oparciu o
nie prawidłowo
wywiódł, że
okoliczność
sprzedaży przez
niego pojazdu
A. R. (kilka
dniu po jego
nabyciu) jest
niewiarygodna,
zwłaszcza w
obliczu
niezgłoszenia
tego faktu ani
w Wydziale
Komunikacji,
ani w Urzędzie
Skarbowym.
Niezwrócenie się
przez Sąd I
instancji do
Generalnej
Dyrekcji Dróg
Krajowych i
Autostrad celem
ustalenia czy
oświetlenie
uliczne w
miejscu i dacie
zdarzenia było
sprawne i czy
w ogóle było
zamontowane
nie zmienia
oceny
eksperymentu
procesowego z
udziałem
funkcjonariuszy,
skoro nie było
choćby danych
co do natężenia
oświetlenia we
wskazanym
okresie, a przy
tym

zgromadzony w sprawie materiału dowodowy nie budził najmniejszych wątpliwości co do tego, że oskarżony w sposób w pełni świadomy nie zatrzymał się do kontroli drogowej i kontynuował jazdę mimo sygnałów świetlnych i drogowych. Również podniesiony przez skarżącą zarzut niekompletności materiału dowodowego spowodowany nieprzeprowadzeniem przez Sąd bezpośredniego okazania wizerunku A. S. (2) oraz A. R. funkcjonariuszom Policji, jest o tyle nietrafny, że świadek A. S. (1) rozpoznał G. G. na tablicy poglądowej (k. 57v) a swoje spostrzeżenia potwierdził na rozprawie głównej, wskazując, że rozpoznał oskarżonego jako sprawcę zdarzenia (k. 143-144). Także

z uwagi na
upływ czasu od
daty zdarzenia
wątpliwym
byłaby
wiarygodność
takiej czynności
procesowej.
Prawdą jest, że
Sąd I instancji
nie rozpoznał
wniosku
dowodowego o
zwrócenie się do
J. S. o wskazanie
i przesłanie
dokumentacji
dotyczącej
zakupu telefonu
marki S. o
nr (...).
Zwrócić jedynie
należy uwagę, iż
uchylenie to –
podobnie jak nie
przesłuchanie
świadka na
okoliczność
przekazania tego
telefonu A. S.
(4) – nie
miało żadnego
wpływu na treść
rozstrzygnięcia.

Wbrew
zarzutom
skarżącej nie
doszło do
naruszenia przez
Sąd I instancji
art. 5 § 2
k.p.k. W
rozpoznawanej
sprawie nie
pojawily się
jakikolwiek nie
dające się
usunąć
wątpliwości,

które należałoby tłumaczyć na korzyść G. G. i w konsekwencji uniewinnić go od zarzucanych mu czynów. Opisane wyżej zeznania funkcjonariuszy Policji A. S. (1) i B. B., nie budziły najmniejszych wątpliwości co do tego, że oskarżony mimo użycia sygnałów świetlnych i dźwiękowych polecających zatrzymanie się pojazdu, nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę a tym samym nie ma wątpliwości co do tego, że jest sprawcą czynu z art. 178b k.k. Prowadząc wyżej wymieniony pojazd oskarżony nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny zakazu wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy, zawartego w prawomocnym

wyroku o sygn.
akt II W 112/17 z
dnia 21 września
2017 r.,
uprawomocnionego
w dniu 29
września 2017
r., a zatem
zrealizował
również
znamiona
występku z art.
244 k.k.

Końcowo należy
wskazać, iż nie
doszło do
naruszenia art.
442 § 3 k.p.k.
Sąd I instancji w
niezbędnym dla
rozstrzygnięcia
zakresie
zastosował się
do wytycznych
zawartych w
wyroku Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze z
dnia 10 grudnia
2020 r sygn.
VI Ka 116/20 w
tym przesłuchał
świadków,
dopuscił opinie
biegłych,
przeprowadził
eksperyment
procesowy i
konfrontacje
między
świadkami.

Z tych przyczyn
brak było
podstaw do
uwzględnienia
zarzutów obrazy
przepisów
postępowania i

<p>błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji podjął słuszne rozstrzygnięcie co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów, które też trafnie zakwalifikował.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kamiennej Górze, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad.1 Powody, dla których wnioski obrońcy oskarżonego nie</p>		

<p>zostały uwzględnione zostały już wyżej omówione w uzasadnieniu.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>0.1 Wyrok został wobec oskarżonego utrzymany w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

W sytuacji, gdy zarówno ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku nie nasuwają zastrzeżeń co do ich prawidłowości, gdy wątpliwości nie budzi prawidłowość przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej przypisanych czynów, a orzeczone kary jednostkowe i kara łączna, podobnie jak orzeczony środek karny w postaci łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat są adekwatne do społecznej szkodliwości czynów i stopnia winy oskarżonego, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny należało – w myśl art. 437 § 1 k.p.k. – utrzymać w mocy. Ponadto, w sprawie brak

<p>jest okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu na podstawie art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Z uwagi na sytuację osobistą i materialną oskarżonego zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz opłaty (art. 624 § 1 k.p.k.)	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. G.	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Sprawstwo i wina oskarżonego

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana